

[Steen Folke]

Det kan der ikke være nogen tvivl om. Og så vil jeg godt gå lidt tættere på statsministeren. Nu havde jeg den fornøjelse – eller hvad det nu var – at overvære noget af den debat, der var i TV i aftes, og da tonede statsministeren – det var vist over midnat – frem med disse meget manende appeller om, at nu var det nødvendigt at holde tilbage, nu måtte de offentlige udgifter ned osv. osv. – hele den prædiken, som vi har hørt om og om igen. Må jeg så spørge: får statsministeren ikke en lidt dårlig smag i munden, når han skal sige til bl. a. lønarbejderne, at nu skal serviceydelserne ned, nu skal indkomsterne ned osv., samtidig med at regeringen muligvis godt vil acceptere at gå med til en forøgelse af de bevillinger, som der ikke er noget krav om ifølge EF-traktaterne, med hele 25 pct. fra et år til et andet? En ting er alle bevillingerne i medfør af traktaterne, dem har jeg som sagt heller ingen sympati for, men man kan sige, at det er et vilkår, når man er med, men det er fuldstændig vilkårligt, om man vil forøge de ikke-obligatoriske udgifter. Man kunne også sætte dem ned – det synes jeg selvfølgelig var fint – men det er i hvert fald fuldstændig op til regeringen og de øvrige regeringer, om man vil gå ind for så stærke stigninger, som der er tale om her, og da synes jeg i hvert fald, det ville være passende, om den danske regering sagde, at den ikke kunne acceptere en stigning i EFs ikke-obligatoriske udgifter på 25 pct. på et tidspunkt, hvor man skærer ned på de danske offentlige udgifter.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Det er rigtigt, at vi skal holde tilbage. Jeg må sige, at regeringen har ikke taget stilling til det, som der bliver spurgt om, men en umiddelbar vurdering af tingene fortæller mig, at også EFs budget er udtryk for, at man holder tilbage. Det er nemlig stadig væk en kendsgerning, som jeg oplyste det i mit første oplæg, at selv når man anvender det budgetbegreb, som giver den højeste stigning, er der kun tale om 6,5 pct. Når man anvender det andet, er der tale om 2 pct., og det er under indtryk af prisstigninger, indkomststigninger osv. ikke nogen stigning. Det er i virkeligheden meget nær ved at være uændret. Men ellers må jeg sige: jeg skal ind i flere

enkeltheder, før regeringen tager endelig stilling til det.

Og så lige én ting mere. Når der er tale om et budget, der sammenlagt giver disse stigninger, er det klart, at der er nogle stigninger, som er mindre, og nogle stigninger, som er større, og så er det for mig, også ud fra en socialdemokratisk holdning, ikke så helt skævt og ikke så helt galt, at man netop, når det drejer sig om, skal vi kalde det egnsudvikling, når det drejer sig om det sociale, ikke er så tilbageholdende, medens man til gengæld er det på andre områder. Men en endelig stillingtagen vil regeringen komme tilbage til.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. 604

7) Til *industriministeren* af:

Nymann (FP):

»Erkender ministeren, at erhvervstilskud kun kan tages fra ét erhvervsområde og gives til et andet og derfor fordrejer erhvervslivet som helhed på længere sigt, og kan ministeren oplyse, om erhvervstilskuddene skal være de indledende manøvrer til indførelse af den såkaldte overskudsdeling?«

Skriftlig begrundelse

I den kommende lovgivning bebudes store erhvervstilskud som hjælp i den økonomiske krise, men man kan jo nok frygte, at de sunde og konkurrencedygtige erhvervsvirksomheder ødelægges, når de tappes for penge til hjælp til de virksomheder, der ikke i sig selv er levedygtige.

Samtidig kan man måske nok forestille sig, at regeringen sysler med planer om ad den vej at indføre overskudsdeling – eller ØD, som det nok rettere burde kaldes.

Industriministeren (Erling Jensen):

Jeg finder hr. Nymanns spørgsmål lidt uklart, og jeg må sige, at jeg navnlig har svært ved at se sammenhængen mellem overskudsdeling og det, hr. Nymann kalder erhvervstilskud. Overskudsdeling vedrører forholdet mellem virksomheden og medarbejderne og har intet som helst med omfordeling mellem virksomheder at gøre.